Când Vechea Ordine a murit și Noua Ordine nu s-a născut încă

22 mai 2025, 15:58 **prof. dr. Adrian Severin** Actualitate, Comentariu 3

Odiseea alegerilor prezidențiale din România nu este întâmplătoare. România se află chiar pe linia de fractură dintre o lume occidentală, ea însăși divizată între Europa și America, precum și între Europa occidentală și cea centrală, ca și între Europa de nord și cea de sud, pe de o parte, și lumea orientală, formată, în mare, din Eur-Asia și Sudul colectiv, pe de altă parte; cel care controlează România deține un atu, fie în

ofensivă fie în defensivă, de jucat în ciocnirea acestui Occident cu acest Orient, având ca miză calibrarea ordinii globale.

Chiar dacă pentru noua strategie de politică externă a SUA, linia Carpaților, Marea Neagră și Gurile Dunării nu mai prezintă importanța de altădată (respectiv din timpul ordinii mondiale post-bipolare) în comparație cu cea a marelui arc de cerc indo-pacific menit a frâna ascensiunea Chinei, ajunsă a fi principalul rival strategic al Americii, către statutul de superputere globală, Washingtonul nu dorește ca locul eliberat de el să fie ocupat de oricine; mai ales nu de una dintre puterile vest-europene, tradițional americano-sceptică (precum Franța), a cărei ofertă geo-politică sau geo-economică, în contextul mondial actual, în orice caz nu poate rivaliza cu aceea pe care Rusia are, cel puțin, potențialul de a o formula, promițând ca măcar să nu facă, dacă nu să facă sau să dea ceva.

Iată de ce lupta electorală a românilor este doar o butaforie ascunzând confruntarea giganților globali. Ea va rămâne indecisă atât timp cât confruntarea acestora nu se tranșează. Ca și Ucraina și Republica Moldova, România (inclusiv din cauza miopiei poporului și trădării liderilor) devine o țară a nimănui între liniile de front occidental și euro-asiatic; locul unde se trăiește cel mai greu și se moare cel mai ușor. Aceasta cu atât mai mult cu cât pe frontul occidental se încrucișează interesele strategice americane cu cele europene, tot mai divergente.

Românii nu au nici cea mai mică șansă de a ieși cu fața curată din această capcană dacă nu vor înțelege marele joc global în cadrul căruia agitația lor este doar un episod periferic pe scena lumii, implicând exclusiv interpretarea unor figuranți globali adesea grotești.

22 mai 202

Româncă premiată la Cannes

22 mai 2025, 16:45 0

Groparii economiei, doriți cu insistență de Nicușor Dan la guvernare

22 mai 2025, 16:27 31

Mesaje de peste hotare și lămuriri necesare

22 mai 2025, 16:14 45

Când Vechea Ordine a murit și Noua Ordine nu s-a născut încă

22 mai 2025, 15:58 3

ARTA DIAOLGULUI

După ce „criza falsei pandemii Covid 19” a testat capacitatea popoarelor ca, sub efectul fricii induse cu mijloacele comunicării de masă, să renunțe la libertate, precum și potențialul puterii politice de a limita drepturile civile fără a suferi consecința revoltei populare, pentru ca apoi „războiul din Ucraina” să împartă omenirea într-o minoritate colectivă occidentală cu pretenții de dominare în numele unei false superiorități morale, și o majoritate globală care refuză să mai accepte dominația invocând chiar preceptele moralei predicate de cea dintâi, relativa victorie repurtată în SUA, țara vechiului „jandarm global” de către adepții realismului național împotriva globaliștilor revoluționari promotori ai internaționalismului neo-bolșevic, a condus către o schimbare de paradigmă în acțiunea externă americană, respectiv către redescoperirea utilității dialogului.

Chiar în aceste zile Președintele SUA, Donald Trump, dar și vicepreședintele Vance sau secretarul de stat Rubio, precum și trimișii lor speciali au făcut turnee în Orientul Mijlociu, în calitate de lideri ai Americii, iar nu de conducători ai lumii. În Arabia Saudită s-au întâlnit delegațiile SUA și Rusiei. Tot acolo, s-a purtat un dialog discret între americani și rebelii houthi din Yemen, prin care Washingtonul a încercat să asigure traficul liniștit al navelor sale comerciale prin Marea Roșie, fără să mai impună măsuri de protecție în favoarea protejatului său israelian. Cu sprijinul Omanului, au început discuții între SUA și Iran menite să rezolve tensiunile dintre acestea, în special cu privire la programul nuclear iranian; simultan, Casa Albă a refuzat sprijinul cerut de premierul israelian Benjamin Netanyahu, de a tăia cu sabia nodul iranian. Qatarul a fost și va rămâne un loc al dialogului inter-sirian. China și America încearcă să încurajeze Pakistanul și India a-și soluționa disputele teritoriale prin dialog. Turcia găzduiește negocieri directe

Singur împotriva lumii, pentru controlul total în Gaza

22 mai 2025, 15:40 6

O carte monumentală: Andrei Marga, Filosofia prezentului

22 mai 2025, 15:16 1

AUR rămâne ferm: nu are contract cu firmă de lobby

22 mai 2025, 15:10 3

Grindeanu: Marcel Ciolacu își va pune expertiza în folosul PSD-ului

22 mai 2025,

ruso-ucrainene, Președintele Trump anunțând că este dispus să se alăture personal dialogului la momentul potrivit.

Într-o lume în care dreptul internațional și instituțiile internaționale sunt în criză, dialogul este important, căci criza acestora este criza ordinii internaționale și este preferabil să ajungem la o nouă ordine pe baza unui proiect negociat și convenit, decât trecând printr-un război care să facă inevitabil ceea ce azi ne pare inacceptabil. Din păcate, trăim paradoxul conform căruia, deși criza cere o nouă ordine iar noua ordine cere dialogul, dialogul este tot mai greu de purtat. De ce? Pentru că mulți dintre creatorii și / sau beneficiarii vechii ordini (numită *pax americana*) resping dialogul și sabotează orice proiect alternativ în speranța că astfel aceasta va putea fi perpetuată.

Paradoxul ultimelor zile este acela că protagoniștii UE (principalul fiind Franța) sau vechi aliați ai SUA din afara UE (principalul fiind Marea Britanie) au devenit mai americani decât americanii și vor să perpetueze ordinea globală americană chiar și după ce administrația americană a ajuns la concluzia că ea și-a atins limitele istoriei și a decis să renunțe la reclamarea privilegiilor aferente funcției de jandarm al acesteia. Irelevanța strategică la care UE a ajuns de îndată ce a decis să se alinieze servil la rigorile agresivității geopolitice americane, se dorește acum a fi depășită prin ocuparea locului rămas liber odată cu terminarea ocupației americane a Europei. De aceea, alt paradox, în timp ce se plânge că a fost exclusă de la negocierile de pace purtate de SUA cu Rusia, UE se plânge că aceste negocieri au loc și face tot ceea ce îi stă în putere pentru a le sabota, refuzând dialogul.

DEZORDINEA MONDIALĂ

Întrucât vechea ordine (cu bunele și cu relele ei) a murit, mediul în care trăim este cel al dezordinii internaționale. Dezordinea

15:06 8

Simion, văzut iar peste hotare

22 mai 2025, 15:03 4

SONDAJ COTIDIANUL.RO

Vă regăsiți în rezultatul alegerilor?

✓ Nu
1082 voturi

Da
375 voturi

Voturi:
19 mai 2025
Arhivă sondaje

ECONOMIE

Economist: Vom avea mișcări sociale și greve puternice

21 mai 2025 10

înseamnă război și nu este de mirare că în vremea războiului vorbim mai mult despre cum să provocăm sau purtăm războaie decât despre cum să construim pacea. Când vechea ordine a murit iar cea nouă nu s-a născut încă este vremea monștrilor, adică vremea urii, a excluderii și a morții.

Harta conflictelor care își continuă desfășurarea în anul 2025 vorbește de la sine; de la vest la est și de la nord la sud putem identifica: i. războiul drogurilor din Mexic și Columbia; ii. războaiele post-coloniale din Sahel, Africa de vest și regiunea Marilor Lacuri africane; iii. războiul civil din Sudanul de sud; iv. războiul Occidentului euro-atlantic cu Rusia euro-asiatică din Ucraina; v. războiul sionisto-palestinian din Gaza, Liban și Siria; vi. războiul rece din Golful Persic care implică în primul rând Iranul, dar și Irakul, cu extensie până în Yemen; vii. conflictul teritorial / geopolitic din Kashmir între Pakistan și India; viii. războiul civil din Myanmar. Lor li se adaugă războiul economic dintre SUA și China, ca și cel dintre SUA și Iran.

Există perspectiva ca aceste conflicte să evolueze în perioada următoare, și nu în direcția rezolvării lor. În ultimă instanță toate își au originea în criza sau decesul vechii ordini mondiale, în epuizarea superputerii globale care a ținut pentru o vreme înghețată revolta împotriva unipolarismului, neoimperialismului și neocolonialismului, împreună cu refuzul de până acum al acestei superputeri senilizate, precum și afectate de decadența și de șovinismul bunăstării, de a intra în dialogul global necesar edificării unei noi ordini mondiale multipolare, inclusive, solidariste, simetrice și dezideologizate, în care concursul intereselor să fie înlocuit cu solidaritatea intereselor, dreptul forței să fie înlocuit de forța dreptului, iluziei securității individuale să îi ia locul realitatea caracterului indivizibil al securității care impune solidaritatea internațională ca unică formă inteligentă de egoism național și căutarea păcii nu prin acumularea puterii militare ci

prin multiplicarea mijloacelor apte a oferi tuturor securitatea colectivă, inclusiv recurgând la mecanismele securității cooperative.

Dacă regulile de bază ale unui dialog autentic sunt acelea a existenței a cel puțin două persoane și a bunei credințe care să le caracterizeze pe amândouă, în cazul de față dialogul mai cere abandonarea refuzului de a recunoaște realitatea încheierii unui ciclu istoric așezat sub dominația civilizației euro-atlantice și debarasarea de frica schimbării (este vorba despre schimbarea modelului ordinii bazată pe ideea păcii prin forță cu modelul ordinii bazată pe echilibrul dezvoltării obținut prin promovarea proiectelor comune circumscrise de solidaritatea intereselor dinamice). Va accepta președintele Donald Trump aceste reguli? Îi va permite puterea oligarhică ocultă constituită în stat american subteran să aplice asemenea reguli? Practica va fi criteriul adevărului.

EMERGENȚA GRADUALĂ A NOII ORDINI MONDIALE ÎN SECOLUL ASIEI

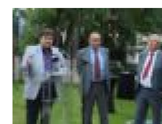
În această lume, deasupra căreia zboară ulii războiului și corbii morții, speranța vine din emergența structurilor noii ordini globale ale cărei trăsături principale le-am schițat mai înainte. Asemenea structuri sunt BRICS+, Organizația de Cooperare de la Shanghai, Inițiativa chineză a „Drumului și Centurii” (de fapt un proiect de anvergură istorică și de interes global) și altele asemenea care, neîntâmplător, își au originea și domiciliul principal în Asia (sau Eur-Asia). Aceasta confirmă faptul că omenirea trăiește în prezent în „Secolul Asiei”.

După câteva secole europene și un secol american, secole în care epicentrul ordinii mondiale s-a aflat pe rând în Europa și SUA, acestea definind regulile raporturilor internaționale în conformitate

Ursula von Der Leyen

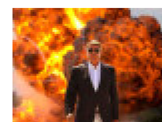
14 ianuarie 2022 81

Autorii prezentei Scrisori deschise se întreabă în ce măsură cel care, în calitate de responsabil de țară pentru realizarea PNRR, a beneficiat de toată baza de date, de toate detaliile […]

Declarația de la București

14 ianuarie 2022 92

Unirea românilor – proiect de țară

30 octombrie 2021 180

FOTOGRAFII CU CÂNTEC

Un tată devotat

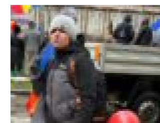
9 mai 2025 11

cu valorile specifice culturii lor și cu interesele lor geopolitice și geoeconomice, a sosit timpul Asiei, adică al statelor asiatice, să ofere modelele ei culturale și civilizaționale pentru asigurarea păcii la nivel global (pacea înseamnă ordine) de o manieră care să răspundă pozitiv și aspirațiilor lor legitime la securitate, prosperitate și demnitate.

Argumentele care legitimează teza „Secolului Asiei” sunt multiple și irefutabile. Este vorba despre: resurse naturale incomparabil mai mari decât cele de care dispune spațiul euro-atlantic (în special statele UE); resurse demografice; amploare teritorială; resurse culturale și educaționale; capacități de cercetare și inovare, atât actuale cât și, mai ales, potențiale; aport la produsul intern brut global; spirit de sacrificiu și coerență spirituală; răbdare istorică; fermitate strategică și adaptabilitate tactică superioare; nu în ultimul rând, potențial militar.

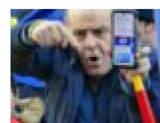
Paradigma ordinii multipolare asiatice exclude alianțele fixe de tip euro-atlantic, formate pe baza unității, unicității și permanenței „valorilor” caracteristice pentru un anumit mod de organizare a societății, alianțe în opoziție cu cele marcate de alte ideologii și ghidate de nevoia superiorității absolute în raport cu ceilalți, pentru a le înlocui prin parteneriate bilaterale sau multilaterale cu geometrie variabilă, constituite pe proiect, în funcție de interesele concrete ale momentului, definite în funcție de variabila geografică și de nevoia menținerii echilibrelor de putere. Dacă logica neoliberalismului euro-atlantic a transferat capitalului unele din prerogativele statului, ceea ce, pe de o parte, a condus la apariția unor actori politici parastatali, iar, pe de altă parte, a permis capitalului abia pus în slujba cetățeanului de către statul național, să se refugieze, să fuzioneze și să acționeze în afara controlului acestuia ca putere suprastatală ocultă eliberată de orice control social, tradițiile aristocratice ale lumii asiatice recurg la instrumentele suveranității iliberale puse la dispoziția unor elite

Scena a impresionant comunitatea online, [...]

La mitingul solidarității

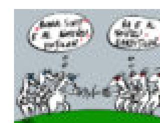
2 martie 2025 9

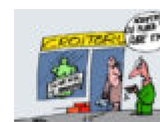

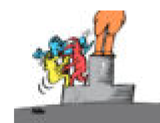
Protestatari în stradă

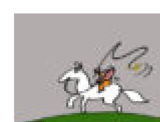
19 ianuarie 2025 22

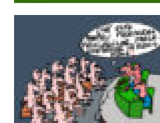
ANDOGRAFIA ZILEI

naționale de merit, pentru a disciplina corporatismul global și a-i impune alinierea la agenda unor puteri politice consolidate prin federalizare la nivel regional. Loialitățile eterne față de aliatul cel mai puternic fac, astfel, locul loialității față de interesele propriei națiuni, definite, însă, în contextul securității globale considerată ca fiind indivizibilă, dezvoltată prin cooperare și garantată prin simetria centrelor de coagulare a puterii. Semnele unor asemenea tendințe sunt evidente.

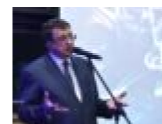
PLURALISMUL ASIATIC – ATUURI ȘI VULNERABILITĂȚI

Când se vorbește despre „Secolul Asiei" gândul merge la China. Fără îndoială, China este principala sau poate chiar singura superputere globală emergentă. De aceea ea a fost identificată ca principal rival strategic al SUA, superputerea globală decadentă.

China nu este, însă, singura putere asiatică relevantă la nivel regional și global. Nu putem exclude din listă India, Japonia, Turcia (aflată în căutarea autonomiei strategice în raport cu Occidentul euro-atlantic sub inspirația unei viziuni neo-otomane), complexul statelor Asiei de Sud-Est sau al celor arabe din Golf, tot mai legate prin interese strategice convergente. Acestora trebuie să li se adauge Iranul. Poate tocmai de aceea, după China sau alături de China, Iranul reprezintă ținta predilectă a strategiei americane numite „a păcii prin forță" și a „ordinii internaționale bazate pe reguli" (reguli stabilite unilateral, iar nu consensual, așa cum este dreptul internațional).

Asia beneficiază și de o resursă istorică de experiență globală prin aceea că ea este spațiul în care s-au născut primele imperii ale istoriei, care a cunoscut globalizarea înaintea globalizării; o globalizare care încă nu se confunda cu americanizarea. În afara imperiilor complet dispărute, care au lăsat, totuși, urme în tradițiile

ROMÂNIA CARE MERGE

Cum se pot pune tălpi unei dezvoltări?

4 mai 2025 0

Altă lume la Medicină Veterinară

17 martie 2025 5

Premieră în urologia românească: Operație de adenom prostatic fără spitalizare

21 februarie 2025 14

UN FEL DE A FI

Eugen Uricaru: Buni,

culturale ale popoarelor și statelor asiatice contemporane, aici pot fi identificați și succesorii încă vii ai unor puteri universaliste, atât sub aspect cultural cât și politic, precum China, Turcia și Iranul.

Lor trebuie să le alăturăm și Rusia, care este un fost imperiu euro-asiatic având un teritoriu imens în Asia, în afara celui european. Chiar dacă sub aspect cultural mai mult europeană, Rusia a fost împinsă de o greșită strategice a Occidentului colectiv Euro-Atlantic, către a-și adopta o identitate geostrategică asiatică. Aceasta este unul dintre consecințele istorice ale războiului din Ucraina. Rămâne de văzut dacă partajul inevitabil al Ucrainei va face ca Rusia să redevină un imperiu, așa cum se tem SUA și aliații săi din NATO, sau o va obliga să rămână doar o putere regională la porțile Europei, așa cum își doresc SUA, NATO și UE. Este, însă, previzibil că, acest partaj, încă la nivelul faptului neconsacrat în drept, a deschis deja calea Rusiei către un statut post-sovietic de actor global de prim rang. Chiar dacă asta nu înseamnă revenirea ei la poziția URSS, prin „efectul ucrainean" ea va fi un centru de putere globală de care nimeni nu va putea face abstracție, la paritate cu alte asemenea centre, într-un sistem de multipolarism simetric; un centru nu numai real, ci și necesar pentru a garanta pacea lumii prin echilibrul puterilor.

Parteneriatul strategic fără margini între Rusia și China constituie nu doar o concentrare de putere imensă, care poate contrabalansa cu succes puterea Occidentului euro-atlantic, altminteri tot mai obosit, tot mai sărac (inclusiv în plan moral, iar nu doar material), tot mai rupt de realitate în narcisismul său dogmatic și tot mai dezbinat, dar și un centru de iradiere prin raportare la care toate puterile asiatice ar trebui să proiecteze modelul de ordine pe care să îl propună lumii și pivotul în jurul căruia statele asiatice să își realizeze coeziunea economică, socială și teritorială.

ospitalieri, cu capul plecat

de Eugen Uricaru în Actualitate 19

Multe săbii au mai lustruit șefii noștri cei mari până au ajuns mari! Nu credeți oare că ar cam trebui să se termine cu lustruitul [...]

Riscul ratării oportunităților obiective oferite de „Secolul Asiei” este unul de natură subiectivă și el constă în transformarea diversității culturale a lumii asiatice în criteriu al dezbinării și adversității lor. Vechile imperii euro-atlantice au dominat popoarele asiatice folosind strategia „dezbină și stăpânește”. Ar fi o tragedie nu numai pentru aceste popoare, ci pentru întreaga omenire, ca acum, când fostele puteri globale dominante își pierd din vigoare și din capacitatea de a stăpâni lumea, chiar actorii principali ai actualului secol să își submineze propria putere prin dezbinare și să se ofere astfel, din propria vină, dominației foștilor stăpâni.

Stabilitatea și coerența Asiei depind enorm de stabilitatea Orientului islamic și de emergența unei democrații musulmane.

Folosirea cuvântului „democrație”, în acest context, nu trebuie să ne înșele. Demosul nu va conduce, ci va fi beneficiarul unui regim dedicat lui; nu conducerea de către popor (sistem eșuat în Europa și SUA pentru a face locul oligarhiei), cu răspunderea elitelor față de popor, ci conducerea pentru popor, cu răspunderea elitelor pentru popor. Democrația musulmană va avea trăsăturile unui „aristocratism liberal”, diferit de democrația creștină europeană, dar conform cu tradițiile spațiului arabo-musulman și dezvoltată organic din ele.

În acest sens, esențială ar fi constituirea unui triunghi geopolitic format din Iran, Turcia și Arabia Saudită. El ar putea constitui baza pe care ar renaște civilizația islamului clasic; cel care în Europa a creat conceptul conviețuirii inter-culturale pașnice – „*convivencia*” – și a adus lumina rațiunii și științei în spațiul exclusivismului catolic, pavând drumul iluminismului european. Probabil că aceasta ar fi premisa optimă care să asigure fezabilitatea, justețea și durabilitatea „concilierii abrahamice”, codificate în tratatele cu același nume, de astă dată concepute de părțile direct interesate, iar nu de superputerile euro-atlantice, și apte a concilia nevoia de

securitate a Israelului, ca națiune civică având statut de putere eminamente regională, cu cea de securitate a vecinilor lui imediați sau apropiați.

BINOMUL SINO-RUS ȘI EFECTELE SALE

Ascensiunea Chinei la rangul de putere globală de prim rang și garanțiile ruso-chineze pentru păstrarea *status quo*-ului regional și respectarea înțelegerilor dintre diverșii actori locali și regionali constituie importante atuuri pentru evoluții pozitive în Orientul Mijlociu și Asia de Sud; atuuri care trebuie valorificate. Existența tandemului sino-rus permite redefinirea intereselor naționale ale actorilor asiatici într-un context strategic nou, ceea ce poate trece pe un plan secundar, dacă nu chiar stinge, dispute locale și regionale vechi, cronicizate de-a lungul anilor. Valoarea acestui atu crește cu atât mai mult cu cât presiunea americană în Orientul Mijlociu extins și Asia Centrală scade, pe măsură de ce Washingtonul își reorientează prezența către spațiul indo-pacific.

În acest context poate fi avută în vedere o posibilă schimbare a datelor relației cu Israelul și a impactului acestuia asupra evoluțiilor la nivel regional. Nu știm câtă vreme politicile războinice extremiste ale actualului guvern Netanyahu mai pot fi prelungite, dar este mai mult decât probabil că insistența în practicarea lor va determina reducerea sprijinului SUA pentru ele. Altminteri, SUA riscă să devină prizonier al agendei geopolitice israeliene, după ce Israelul fusese *alter egoul* și prizonierul său în Orientul Mijlociu; ceea ce Washingtonul nu poate accepta și nici nu își poate permite să accepte. Pe cale de consecință, Israelul va trebui să admită a fi un jucător regional printre ceilalți jucători regionali, abandonând atât rolul de prepus al Americii în Orientul Mijlociu Extins, cât și practica americană a promovării agendei sale geopolitice preponderent prin recurgere la forță militară.

Implicarea Rusiei împreună cu China, inclusiv în cadrul BRICS și al Organizației de Cooperare de la Shanghai, îi oferă noi oportunități, dar îi atribuie și noi responsabilități. Acestea fac necesară o cât mai rapidă terminare a războiului din Ucraina. Întrucât condițiile unei păci durabile nu sunt create, inclusiv din cauza rolului destructiv jucat de UE, cel mai probabil va trebui acceptată formula „armistițiului coreean” (fără limite în timp), dublată de înghețarea perspectivelor intrării Ucrainei în NATO și chiar în UE, precum și de reactualizarea vechii convenții privind echilibrul armelor convenționale în Europa, elaborată sub egida OSCE.

Pe fondul acestor observații pot fi consemnate în spațiul asiatic două evenimente pozitive și două negative. Cele pozitive sunt: normalizarea raporturilor Iranului cu statele arabe din Golf (Emiratele Arabe Unite și Arabia Saudită), pe de o parte, și începutul de normalizare a raporturilor Chinei cu India, pe de altă parte. Cele negative sunt: schimbarea de regim în Siria prin insurecție armată internă și intervenție externă, iar nu pe calea unor negocieri care să ducă la o reconciliere și liberalizare organică internă – sirianizarea și secularizarea noului regim politic de la Damasc sunt esențiale pentru viitorul Siriei și al păcii medio-orientale, ele apărând ca posibile pe fondul reconcilierii regionale și al reducerii influenței actorilor din afara regiunii; începutul unui nou conflict armat, amorsat sub steag fals, între India și Pakistan (din fericire oprit repede, dar fără o soluție de lungă durată).

EUROPA ÎNTRE TRUMPISMUL MAGA ȘI MACRONISMUL NEONAPOLEONEAN

Nu poate fi anticipat viitorul ordinii asiatice, de care va depinde și modelul viitoarei ordini globale, fără a lua în considerare noua strategie americană la nivel global. Conștient sau nu, aceasta este influențată de caracterul obiectiv al epuizării resurselor păcii

americane, precum și al deplasării intereselor strategice ale SUA către alte regiuni ale lumii decât Europa și Orientul Mijlociu extins.

Sub acest aspect pot fi observate următoarele tendințe: i. retragerea SUA din Europa sau renunțarea la ocupația americană a Europei începută în jumătatea vestică a continentului, la finele celui de al Doilea Război Mondial, și extinsă până la frontiera rusă (aproximativ frontiera păcii de la Brest-Litovsk din 1918) după terminarea Războiului Rece; ii. reluarea acordurilor de la Yalta din 1944, referitoare la pacea în Europa, de astă dată exclusiv între Rusia și SUA, într-o formulă actualizată care va demilitariza Europa danubiană și îi va conferi o relativă autonomie strategică, cu obligația armonizării cu agenda de securitate rusă, pe de o parte, și va lăsa Europa renană în grija tandemului franco-german, pe de altă parte, cu rămânerea Marii Britanii în afara acestor aranjamente, ca factor de ajustare a echilibrului de putere între această Europă și Rusia; iii. reactualizarea doctrinei Monroe, privind monopolul influenței SUA în emisfera vestică, consolidat printr-un drept de acces al SUA la spațiul arctic; iv. liberalizarea concurenței negocierilor (de preferință în format bilateral) cu actorii celorlalte continente (Africa și Asia), purtate (cu precădere) prin mijloace economice (inclusiv politici protecționiste) și comerciale, fără condiții politico-ideologice – „diplomația târguielii fără de principii".

Această nouă strategie americană, adaptată la recunoașterea faptului că „măreția americană" a rămas actuală numai ca deziderat, va influența și politica UE. Astfel, în condițiile în care raporturile dintre UE și Rusia sunt extrem de deteriorate, iar cele dintre UE și SUA sunt reci, dacă nu chiar încordate, UE va avea de ales: i. între menținerea ideologizării sau dezideologizarea relațiilor internaționale (în prezent ea a rămas singurul partizan al ideologizării care continuă să aplice doctrina neoconservatoare și

să refuze realismul politic, dar nu are resurse să rămână pe această poziție pentru multă vreme); ii. între război și pace (nu este vorba numai despre războiul cu Rusia, ci despre o mentalitate generală vizând rezolvarea crizelor sale interne prin transformarea în crize externe și renunțarea la identitatea sa originară de *putere soft*, pentru a deveni o *putere hard*), în condițiile în care nu poate aspira la rangul de actor global de prim rang decât ca *putere soft*; iii. între America și Asia (între SUA și China), alegere în realitate forțată de faptul că la nevoile sale actuale America nu îi poate face o ofertă de nerefuzat, în timp ce puterile asiatice au capacitatea de a veni în întâmpinarea UE și a-i stimula adoptarea unei noi „politici asiatice" rațională și pozitivă.

Nu este vorba de a rupe legătura transatlantică, ci de a stabili prioritatea parteneriatului euro-asiatic în condiții de autonomie strategică europeană. În edificarea armoniei lăuntrice și a păcii mondiale, în acord cu propriile tradiții culturale, care implică și negocierea cu principala putere a ordinii mondiale în retragere, SUA, națiunile asiatice au nevoie de contribuția UE. Deocamdată UE, producând mai multe crize interne decât poate rezolva, se găsește în situația irelevanței strategice. Opțiunea pentru dezideologizare, demilitarizare și dezatlantizare însumate, pentru statutul de putere soft și parteneriatul strategic cu Asia (Turcia, China, Iranul, Arabia Saudită, India) sunt singura șansă a UE de a ieși din criză și a conta în lume mai mult decât ca un muzeu de istorie. Asia trebuie să știe a face din șansa UE propria sa șansă. Atât națiunile asiatice cât și cele membre ale UE trebuie să accepte a se alătura spre a defini împreună o nouă ordine globală; altminteri ordinea asiatică, astăzi emergentă fără contribuție euro-atlantică, va sfârși prin a fi anti euro-atlantică.

EPILOG PROVIZORIU: *MANE, TEKEL, FARES / NUMĂRAT, CÂNTĂRIT, ÎMPĂRȚIT*

Acestea fiind spuse, să ne întoarcem, doar pentru o clipă, la alegerile din România. Ele nu au fost politice, așa cum mulți români cred, ci geopolitice. Nu am ales între forțe politice românești, ci între puteri străine interesate fie să domine România fie să nu lase România a fi dominată de rivalii lor.

În timp ce mulți votanți comparau calitățile și defectele candidaților de pe buletinul de vot, priviți ca persoane fizice, alegerea era între puterile străine cărora aceștia le erau obedienți. Și asta nu între Rusia și Europa, ci între Europa și America, mai exact între tripleta globalismului neo-marxist franco-germano-britanic și suveranismul Trump-ist american, în funcție de care urma să se stabilească raportarea față de puterile asiatice în ascensiune. Cei care nu s-au sinchisit de ceea ce se întâmplă în lume și nu și-au stabilit alegerea în funcție de aceasta, au împins România pe drumul către destinația exact opusă celei dorite. Ei cred că au învins, dar, în realitate au pierdut în chiar momentul deschiderii sticlelor de șampanie.

Dacă este să ne apărăm suveranitatea în sfera de influență rusească, nu este tot aia să o facem sub umbrela de ploaie americană sau sub cea de soare franceză. Dacă este să fim „cedați”, nu este tot aia când faptul se petrece printr-o licitație trumpistă la prețul cel mai mare, sau prin una macronistă de tipul executării silite, la prețul cel mai mic. Dacă este să mergem spre Asia și să ne integrăm unei noi ordini mondiale de inspirație orientală (ceea ce nu ar însemna decât să urmăm cursul istoriei) nu este tot aia când drumul trece prin Moscova sau prin Beijing, Ankara ori Teheran. De este ca soarta să ne fie decisă în cadrul negocierilor de pace dintre SUA și Rusia, dintre Occidentul colectiv și Orientul colectiv, nu este totuna dacă, în momentul înțelegerii, suntem invitați la masa decidenților sau suntem în meniul de pe masă, dacă suntem în relații parteneriale cu una dintre părți, cu ambele sau cu nici una, ori dacă în

tabăra în care nașterea acordului de pace ne găsește suntem parteneri sau prizonieri, aliați sau vasali.

Acum voturile românilor sunt numărate și validate. Cum, necum, dar sunt numărate și validate, dincolo de frauda care, evident, a fost mare. Acum lucrurile sunt clare. Avem un stat bolnav și un popor bolnav.

Înfrângerea este una; umilința este alta. Prin rezultatele unei farse electorale pe care am acceptat-o prostește, națiunea română a fost umilită de ea însăși. Va trebui să trăim cu asta.

Cum vom reuși să convingem puterile globale emergente, care chiar acum negociază cu SUA de pe poziții de demnitate națională și respect reciproc o nouă ordine globală, că pot menține România pe lista potențialilor parteneri credibili și dezirabili, nu știu. Sper să avem puterea de a face tot ce se poate face și să avem înțelepciunea pentru a distinge între ceea ce se poate și ceea ce nu se poate.

Biblia ne povestește că pe pereții sălii de ospăț a lui Belșațar, regele caldeilor, unde acesta petrecea pe când Cirus, regele perșilor, se afla la porțile Babilonului, degetele unei mâini nevăzute au scris în aramaică, având valoarea unei profeții, cuvintele „Mane, tekel, fares" („Mane, mane, tekel, ufarsin"), adică „numărat, cântărit, împărțit". Prorocul Daniel (cel al cărui mormânt se găsește azi în Iran) le-a tălmăcit în sensul că zilele lui Belșațar sunt numărate (mene), întrucât puterea lui cântărește puțin (techel) și astfel statul său este condamnat să dispară (ufarsin) împărțit între mezi și perși (Daniel, 5, 25).

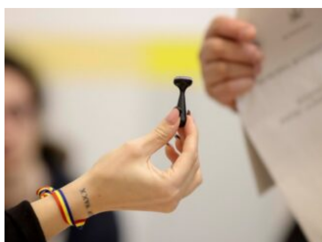
Mă tem ca nu cumva, pe pereții sălii de judecată în care Curtea Constituțională a României a dat lovitura de stat din 6 decembrie 2024 și a validat încununarea ei din 18 mai 2025, să nu fi apărut

aceleași cuvinte ca un avertisment tragic privind soarta statului național român.

Recomanda 1

 ODISEEA ALEGERILOR PREZIDENȚIALE ORDINE ROMÂNIA

COMENTARIU

Pro-europenii, după pumnul lui Mike Tyson

20 mai 2025 **Gheorghe Piperea**

Pentru rezultatul regizat al alegerilor din 18 mai [...]

Criză absolută de guvernanți

20 mai 2025 **Ioan Vieru**

Noul președinte, care nici nu a primit avizul CCR, [...]

Marian Munteanu: Déjà-vu

19 mai 2025 **(R.C.)**

Nu am votat cu câștigătorul niciuneia din alegerile prezidențiale de până acum. [...]

ARTICOLE ASEMĂNĂTOARE

Parchetul General a făcut din țânțar armăsar

14 ianuarie 2022 Justiție

Un cadou de la UDMR de „Ziua Maghiarilor de Pretutindeni”

Verdictul bombă al CCR privind Comisia de anchetă „SPP”

3 aprilie 2018 Justiție

În comunicatul AUR nu există însă nicio afirmație determinată că istoria Holocaustului constituie o tema minoră. (...)Parchetul General s-a grăbit să demonstreze cât este de receptiv și operativ, dar și-a dat cu stângul în dreptul (...) [...]

15 martie 2017 Politică

Update Parlamentarii UDMR au depus, miercuri, un proiect de lege privind declararea zilei de 15 martie, Ziua Maghiarilor de Pretutindeni, drept sărbătoare oficială a comunității maghiare din România. Potrivit proiectului, angajatorii ar urma să acorde o zi liberă, în data [...]

Curtea Constituțională (CCR) a admis, marți, sesizările PNL și USR privind înființarea Comisiei parlamentare de anchetă [...]

« **ANTERIOR**

Singur împotriva lumii, pentru controlul total în Gaza

URMĂTOR »

Mesaje de peste hotare și lămuriri necesare

3 COMENTARII

ale spune:

22 MAI 2025 LA 16:41

A fost odată România...

RĂSPUNDE

Jigodiile spune:

22 MAI 2025 LA 16:25

După ce a furat „Steaua” armatei, Jiji și-a tras și vila fără autorizație! Na, un jefuitor hot care suge sângele poporului! Mare greșeală a lui Simion să-i zica nea Jiji!

RĂSPUNDE

Postache Negruzzi spune:

22 MAI 2025 LA 16:14

‘Que Será, Será (Whatever Will Be, Will Be)”…:)))
Nimeni nu e profet in tara sa,nimeni nu stie ce rezerva viitorul

RĂSPUNDE

Lasă un răspuns

Adresa ta de email nu va fi publicată.

Comentează

Nume *

Email *

PUBLICĂ COMENTARIUL

Precizare:
Ziarul Cotidianul își propune să găzduiască informații și puncte de vedere diverse și contradictorii. Publicația roagă cititorii să evite atacurile la persoană, vulgaritățile, atitudinile extremiste, antisemite, rasiste sau discriminatorii. De asemenea, invită cititorii să comenteze subiectele articolelor sau să se exprime doar pe seama aspectelor importante din viața lor si a societății, folosind un limbaj îngrijit, într-un spațiu de o dimensiune rezonabilă. Am fi de-a dreptul bucuroși ca unii comentatori să semneze cu numele lor sau cu pseudonime decente. Pentru acuratețea spațiului afectat, redacția va modera comentariile, renunțînd la cele pe care le consideră nepotrivite.